

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: DEN DØDE LÆRKE.

Citation: Aakjær, Jeppe: "DEN DØDE LÆRKE.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid65012/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Methuselem ku løwt en Ryw, —
 far *Abraham* ku tæl te tyw,
 far *Dawed Kong* med Lamm ku dryw,
 halvminder kikk i Pagtens Ark,
 da lö dér po mi Faars Mark
 de tow ærværdig gammel Hyw!

²⁰js 1910.

DEN DØDE LÆRKE.

Nys jeg gik i den dybe Sne,
 fik et skjærende Syn at se:
 Halvt begravet bag Sneens Flig
 laa der et lille Lærkeflig.

Tog jeg Fuglen i Haanden op.
 Aa, saa mager dens spinkle Krop!
 Dragten krøget af Slud og Kuld,
 og til Taaen er frosset Muld.
 Slapt nu hænger din Vingens Fjer,
 Struben har ingen Triller mer.

Stakkels stækkede Spillemand,
 Vaarens Varsel til Frostens Lend,
 sang saa gjerne for Hytten lav,
 Sangergaven: i Sne en Grav!

Hvorfor kom du den lange Vej
 hid fra blidere Landes Maj,
 drog fra Palmer og Sol og Frø
 for bag en iset Sten at dø?

Længtes du saa fra Sydens Strand
 op mod det barske danske Land,
 banked saa heftigt dit spinkle Bryst
 efter at skue din Barndoms Kyst?

løwt en Ryw, løfte en Rive. halvminder, langt mindre.

Der, hvor Døden dig slog saa brat,
 fandt du Livet en Dugfaldsnat,
 bag om Kløver og blanke Straa
 laa du blødt Redens andre smaa.
 Moders Fløjten og Faders Sang
 hørte du der for første Gang.

Fuld af Lykke var Nat som Dag,
 Moders Vinge var Værn og Tag,
 Græssets Stængler som Palmer svang,
 højt i Toppen Dugdraaber hang.

Hyrdens Aande saa om og lun
 maged en Plet i dit bløde Dun,
 lille Hyrde paa korte Ben
 satte ved Reden fire Sten,
 flytted sin Kalv saa langt af Vej,
 at den ej skulde træde dig.

Du fik Vinger, og du fik Top,
 hilst af Gryet du svang dig op,
 først du undred, og saa du sang,
 tryllet af Strubens første Klang.

Tog saa Skyen i sikre Sæt,
 Rugen laa som en igrøn Plet,
 dér steg Høje, og dér steg Lund,
 dér steg Byer bag Bælt og Sund . . .
 Aldrig glemtes hin Morgenstund!

Pinjers Yrde og Palmers Pragt
 har mod Minder sløt ingen Magt.
 Lærkelængsler mod Kløverland
 skjæbnebinder os, Fugl som Mand.

Kjærligheden har altid Ret;
 naar man elsker, er Flugten let;
 bedre af Suit bag en Sten at dø
 end at svigte sin Barndoms Ø.

²⁰js 1910.